

Định Mệnh Nghiệt Ngã

Chương 9 : Chương 9

Jin giúp cô tìm lại nụ cười vốn có, yêu thương cô hết mức. Ba mẹ cô hay vắng nhà nên cũng giao cô cho Jin. Cô sang ở cùng Jin, bạn bè của Jin ai cũng xem cô như e gái nhưng trong đó có 1 người rất thân với Jin, rất đẹp trai nhưng lại lạnh lùng và ít nói, cô biết Kỳ Phong vào 1 lần cô đi học trễ chạy va vào a, cô cảm thấy Kỳ Phong có vẻ khó chịu với cô nên cô nghĩ cũng chẳng tiếp xúc nhiều...3 tháng nữa lại trôi, cô cũng sắp thi cuối kì lớp 11, cô cũng phải ôn bài nên cũng không đi theo Jin đến nơi a làm việc, Jin nhờ Kỳ Phong sang chơi với cô tiện thể lại giúp cô ôn bài vì Phong khá rỗi và cũng hay sang nhà Jin ở. Cô lại nghĩ Phong ghét cô nên cũng chẳng hỏi, nhưng có 1 bài khá khó cô chẳng thể làm, đang phân vân thì cái giọng lạnh băng cất lên, đây cũng là 1 trong số những lần ít ỏi cô và Phong nói chuyện "Làm không được à", cô cũng ngạc nhiên nhìn Phong khó hiểu nhưng lại nhớ đến bài mình đang làm "À, có hơi khó ạ, làm hơi lâu 1 tí thôi", cô nói vậy nhưng thật ra Phong đã thấy vẻ mặt phân vân của cô đã lâu, "mang qua đây, tôi hướng dẫn e giải" Phong nhìn cô bảo, cô cũng mang qua để a giải giúp. Suốt hôm đó Phong như người thầy giáo trẻ dạy thêm của cô, cô cũng nói chuyện nhiều hơn với Phong. Phong vẫn lạnh lùng như vậy nhưng rất nhẹ nhàng giảng bài cho cô hiểu. Suốt 3 tuần trôi qua, kì thi cũng đã kết thúc, trong suốt thời gian ôn bài Phong luôn bên cạnh chỉ bảo cô, Jin cũng mừng vì Phong cởi mở với cô hơn, vì là bạn thân a hiểu Phong không thích nói nhiều với con gái....

Sau khi thi xong. Cô và Jin vẫn dính lấy nhau, rất hạnh phúc. Rồi một hôm, cô bị tai nạn, va chạm vào đầu mất tất cả ký ức, cô như 1 đứa trẻ mới 3 tuổi, Jin vẫn yêu thương cô, Jin dành thời gian ở nhà dạy lại cho cô mọi thứ, cô cứ như trẻ thơ khiến Jin đau xót, mỗi đêm khi đã ru cô ngủ, Jin mới bước đến sôpha mà ngủ....

2 tháng nữa trôi qua, cô phải đi học cũng là lúc Jin phải làm việc trở lại, cô cũng được Jin dạy lại rất nhiều thứ nên cũng đã có thể đi học được. Jin đưa cô đi học rồi lại đón về, ngày nào cũng thế, Kỳ Phong thì ngày nào cũng sang chơi, đôi lúc ánh mắt lạnh lẽo của Phong nhìn cô rất phức tạp nhưng không ai hay và có thể hiểu a đang nghĩ gì...

1 hôm những ký ức của cô lại ùa về, cô nhớ lại tất cả. Jin vui mừng ôm chầm lấy cô, Khuôn mặt a cũng rơi giọt nước mắt của hạnh phúc, Phong nhìn cô như vậy cũng an tâm nở 1 nụ cười nhẹ thoáng qua... Hôm đó Jin làm tiệc ăn mừng, có tất cả mọi người bạn của Jin. Sau khi tàn tiệc mọi người đều ra về hết, vì đã khuya nên phong cũng ở lại, cô vừa bước vào trong nhà, Phong cũng bước vào sau, Jin định đóng cửa thì gặp 1 cô gái xinh đẹp ăn mặc sexy là Kiều Lan đang đứng trước mặt, a ngạc nhiên. Cô gái cười buồn nhìn a "A không chào đón e à", Jin cười nhẹ "Chào em, đã lâu không gặp" rồi đưa tay ra bắt. "Có thể nói chuyện chút chứ", "A bận rồi, trời cũng đã khuya e về đi" Jin nói rồi định bước vào nhà thì Lan ôm chầm lấy a van xin "1 lần thôi, em xin a", Jin vội vàng gỡ tay Lan ra sợ cô gặp rồi hiểu lầm nhưng chẳng gỡ được, bỗng tiếng cô vọng ra "Jin ơi, a làm gì lâu vậy?", Jin nghe tiếng cô vội vã xô Lan ra, cô bước ra thấy Jin đang đứng với 1 cô gái xinh đẹp nên nghĩ là bạn Jin thì cũng cất lời vui vẻ "chào chị, sao chị đến muộn vậy ạ, mọi người về hết rồi, chị vào nhà chơi nha", Lan bỡ ngỡ "Chào em, em là...", "Là người yêu a đấy" Jin đáp thay, "Hi, chị vào nhà chơi ạ, khuya rồi bên ngoài lạnh lắm, có a Phong nữa đấy " cô cứ vô tư mà đâu hay Lan đang bàng hoàng, "Lan nói phải về rồi, để a đưa Lan về đã, em vào trong trước đi, a về ngay" Jin xoa đầu cô nuông chiều nói, "Vậy a đưa chị về đi, hẹn gặp lại chị ạ"... Cô cứ ngây thơ hiểu khách, còn Phong đứng bên trong nhìn thấy Lan thì chỉ nở nụ cười khinh bỉ....

Jin và Lan đang đứng cạnh hồ, Jin cất tiếng trước "Em muốn nói gì?", "A có người yêu rồi à?" Lan nhìn Jin hỏi. "Ừm, em hạnh phúc chứ",

_"Thật ra em không hề yêu ai ngoài a cả"

"Em ra đi vì e sợ a sẽ đau khổ khi e biến mất thôi " Lan nói nghẹn ngào. "Em nói vậy là sao?" Jin khó hiểu nhìn Lan

"Em bị bệnh Tim, lúc đó e tưởng mình sắp chết nên mới chia tay a" những giọt nước mắt Lan rơi trên mặt khiến Jin khó xử, Jin bàng hoàng nghĩ 'Mình sai rồi sao'. "Anh không cần phải thương hại em, em muốn nói để a biết dù e có ra đi cũng không hối tiếc " Lan lau đi những giọt nước mắt như không muốn Jin thương hại. "Ý em là sao, e vẫn chưa khỏi sao?" Jin nắm lấy bờ vai Lan ghì chặt hỏi. "Không có anh e chẳng muốn làm gì cả " Lan cười nhạt, "Em điên sao", "Ừ, em yêu anh, là em điên " Lan nói như hét lên, nước mắt rơi không ngừng, tâm trí Jin bây giờ rối

bời, anh không biết phải làm thế nào, a cảm thấy mình nợ Kiều Lan, nếu Lan có xảy ra chuyện gì chắc a sẽ cắn rứt cả đời, anh cũng không thể bỏ Nhã Uyên, cô nhóc ngây thơ giúp a tìm lại cảm xúc 1 lần nữa. A đang hoang mang chẳng biết làm thế nào thì Lan lại nói "Anh không cần bận tâm đến em, anh sống hạnh phúc em vui rồi, em chỉ có thể ngắm a từ xa thôi" nở nụ cười chua xót Lan định bước đi thì Jin níu lại ôm lấy Lan khiến Lan bàng hoàng "Anh buông em ra đi, không cần thương hại em", "Anh không thương hại em, anh yêu em" Jin nói mà lòng đau như cắt, Jin ghét mình làm tổn thương cả 2 người con gái, Jin nợ Lan và có lỗi với cô nhóc anh yêu rất nhiều. Lan ngỡ ngàng "Vậy còn cô ấy", "Em cho a thời gian, nhóc mới khỏi bệnh nên chẳng thể tự lo được" Jin nói, lúc này a thật sự rất đau, a lo cho cô nhóc ngây thơ yếu lòng luôn tỏ ra mạnh mẽ, liệu sau này a rời khỏi cô cô có thể sống tốt hay không? Nhưng a đành có lỗi với cô vì a nợ Lan quá nhiều, khi xưa a hiểu lầm Lan vì thấy vỏ bọc nghèo khổ của a mà rời khỏi a, bây giờ đối với Lan a chỉ cảm thấy mình nợ Lan. Lan bật khóc ôm chặt Jin "Em yêu anh, em không muốn xa anh bất cứ phút nào nữa huhu", "Anh sẽ bên em lúc em cần, cho a thời gian nhé" .....

Cuộc trò chuyện của Jin và Lan có 1 người đã nghe tất cả, đó là Kỳ Phong. Phong nhìn Lan căm phẫn, Phong hiểu rõ con người Lan hơn hết nhưng a biết dù có nói Jin cũng sẽ không nghe a. 'Jin, mày vẫn ngu ngốc như ngày nào'...

Phong về nhà thấy cô đang gục trên bàn ngủ say, chắc là ngủ quên, rồi chợt điện thoại cô reo lên tin nhắn "A bận công việc rồi, em ở nhà chơi với Kỳ Phong nhé, mai a về ". Phong đọc được tin nhắn, gương mặt lạnh nay càng lạnh hơn, ánh mắt đau xót nhìn cô, cô vẫn say sưa ngủ chẳng biết gì. Phong bế cô lên phòng đắp chăn cho cô rồi mới rời đi...Tối Hôm sau Jin về thấy cô và Phong đang ngồi ăn tối, cô vẫn cười tươi với Jin "Anh vào ăn luôn nhé, sao hôm nay về trễ thế, làm nhiều vậy có mệt không? " nhìn cô cười mà sao lòng Jin nhói đau vô cùng, lấy bình tĩnh, gượng nụ cười nhẹ xoa đầu cô "A không đói em và Phong ăn đi, hôm nay a hơi mệt, a nghĩ ngơi lát " nói rồi Jin cất bước đi lên lầu, cô khó hiểu nhìn theo Jin "Kỳ Phong, hôm nay a có thấy Jin hơi lạ không? " cô cất tiếng nói vs Phong, "Ừm" Phong chỉ vờ vện 1 từ trả lời cô, "Chắc hôm nay a ấy có nhiều khách lắm " nói rồi cô vẫn ngồi ăn bình thường, lời cô nói khiến Phong thật xót xa, cô nhóc này thật ngây thơ đến nỗi làm Phong phải đau lòng vô cùng.....

Mọi thứ vẫn diễn ra như vậy, 2 tháng nữa lại trôi qua, dạo gần đây cô cảm thấy đầu hay choáng váng, cô nghĩ chắc là do mới khỏi bệnh thôi. Jin thì ít gần cô hơn, cô cũng thấy Jin thật lạ nhưng rồi lại giữ suy nghĩ 'Chắc a ấy làm việc nhiều mệt lắm'. Kỳ Phong bên cạnh cô còn nhiều hơn cả Jin. Hôm nay Jin lại về Khuya, cô thì đã ngủ. Jin âm thầm vào Phòng cô nhìn ngắm cô thật lâu rồi lại bước ra. "Mấy nói chuyện với tao 1 chút " Kỳ Phong đứng ngoài cửa phòng cô thấy Jin ra cất giọng lạnh lẽo nói, Jin giật mình "Có gì xuống dưới nói để nhóc ngủ, mấy xuất hiện như ma làm tao giật mình đấy "....

Jin và Phong ngồi đối diện nhau, Jin hỏi "Có chuyện gì mà khiến mấy phải nửa đêm đợi tao về vậy? "

_"Mấy định vậy mãi à"

_"Vậy là sao, mấy nói gì thế? " Jin khó hiểu

_"Kiều Lan và mấy" cái giọng lạnh lẽo của Phong khiến Jin sửng sờ "Tao biết từ lúc cô ta trở lại rồi, mấy không cần giấu tao" Phong cười nhạt

"Mấy tin cô ta à"

_"Lan không như mấy nghĩ, tao nợ cô ấy quá nhiều"

"Vậy còn Nhã Uyên, em ấy có làm gì sai với mấy à" nhắc tới cô lòng Jin thất lại, đau xót vô cùng

"Tao có lỗi với e ấy rất nhiều, nhưng Lan không thể sống thiếu tao, tao không bên cạnh cô ấy sẽ không thể sống "

_"Mấy chọn cô ta"

"Có lẽ vậy, sau khi nhóc thật sự bình thường lại, tao sẽ về với Lan" Jin nói mà lòng như ngàn mũi dao đâm vào tim.

"Mấy vẫn ngu ngốc như vậy, vì một con đàn bà rẻ tiền không xứng đáng"

"Mày im đi, cô ấy đang sống dở chết dở mà mày còn không thể hiểu chuyện chút sao, tao biết mày không thích Lan nhưng có cần nặng lời như vậy không " Jin tức giận nắm lấy cổ áo Phong hét

"Tao không nói nữa, mày cứ làm những gì mày cho là đúng" Phong hét Jin ra rồi bước ra về. Jin mệt mỏi ngồi phệt xuống. Trong đầu Jin lúc này hàng đống mớ hỗn độn.....

Ngày qua ngày vẫn vậy, Jin đi sớm về khuya, Phong thì bên cô suốt, lại gần đến thi cuối cấp 3 nên cô cũng chỉ cắm đầu vào học chẳng suy nghĩ nhiều. Hôm đó đang trong giờ học nhưng cô bỗng tỉnh dậy trong căn phòng trắng, xộc vào mũi mùi thuốc nồng nặc, đó chính là bệnh viện, nơi cô không muốn trở lại. Mở mắt ra chỉ nhìn thấy bác sĩ, nhìn xung quanh tìm kiếm bóng người nhưng chẳng có, cô có chút buồn, lại tự nhủ lòng chắc Jin bận. Vị bác sĩ già hỏi cô "Cháu từng bị tai nạn va đập vào đầu phải không? ", "Dạ, cách đây 4 tháng ạ", "Đầu cháu xuất hiện 1 khối u có thể do di chứng để lại, cần phải phẫu thuật " vị bác sĩ nhẹ nhàng nói, "Cho cháu chút thời gian được không bác sĩ" cô sợ Jin lại lo lắng nên cần tìm lúc thích hợp hơn. "Vì khối u tồn tại đã 3 tháng nên thời gian tối đa trước khi phẫu thuật của cháu phải trước 3 tháng, nếu trễ hơn nữa cơ hội thành công là rất ít".....Sau khi nói chuyện với bác sĩ, cô bước về nhà với hàng mớ suy nghĩ trong đầu...

LINK Truyện:

Định Mệnh Nghiệt Ngã <https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/dinh-menh-nghiet-nga-3717436.html>

LINK Chương này:

Chương 9

<https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/dinh-menh-nghiet-nga-3717436/chuong-9.html>